

Skoledirectionen, naar Læreren i den Anledning henvendte sig til den og den fandt hans Forslag grundet, vilde modsætte sig det. Vi troe saaledes ikke, at de af os stillede Forslag paa nogen Maade kunne medføre nogen Ulempe, og det første Forslag har desuden det Fortrin, at det ligger nærmere ved det, der nu skeer, end Lovforslagets Bestemmelse, idet det nemlig bliver Skoledirectionerne og ikke Communerne, der faae Bestemmelsesretten.

Kraiberg: Der kunde unægtelig for mig som Forslagsstiller være en Fristelse til at vende tilbage til adskillige af de Paastande, der ere fremsatte under den vidtløftige, for ikke at sige vidtspændende Drøftelse, der ved 1ste og 2den Behandling er bleven Forslaget til Deel. Jeg skal imidlertid afholde mig herfra og bidrage Mit til at holde Discussionen paa det rette Standpunkt ved i det Væsentlige at indskrænke mig til at omtale det Endringsforslag, der er stillet af 15 ærede Folkethingsmænd. Jeg skal da først tillade mig at bringe i Erindring, at naar jeg alene staaer som Forslagsstiller af dette Lovudkast, saa er det dog fremkommet efter Aftale med og ifølge Bemærkning af en meget stor Deel, jeg kan vel sige omtrent Halvdelen af Thingets ærede Medlemmer. I Forening med disse Herrer har jeg drøftet det Endringsforslag, der nu er bleven anbefalet, og vi ere komne til det Resultat, ikke at kunne tiltræde det. Det Lovforslag, der i forrige Session blev indbragt angaaende Gymnastikundervisningen ved Landskoleerne, gik netop ud paa, at naar en stedlig Skolebestyrelse fandt, at der i de forhaandenværende Omstændigheder var Grund til en midlertidig Ophævelse af Gymnastikundervisningen, saa skulde Skoledirectionen kunne give Samtykke dertil. Under Forhandlingen af dette Lovforslag yttrede Folkethingsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds, den nuværende høitagtede Kultusminister, at der i saa Henseende ikke behøvedes nogen Lov, fordi Administrationen allerede ansaae sig berettiget til at give Samtykke til en saadan midlertidig Ophævelse af

Gymnastikundervisningen, og han henpegede desuden paa, at det kunde være farligt at fremkomme med og behandle et saadant Lovforslag, naar man ikke var ganske overbevist om, at det vilde blive til Lov, fordi man ved at anfæe en Lov i denne Retning for nødvendig kunde fremkalde den Mening hos Administrationens Medlemmer, at de nu ikke turde gjøre en saadan Indrømmelse. Vi have taget Sagen under Overveelse, og vi ere da komne til den Erkjendelse, at der neppe vil kunne ventes nogen ligelig Afgjørelse, naar den skulde ligge hos Skoledirectionerne. Man vil nemlig vide, at nogle af disse Directioner ride, om jeg maa bruge dette Udtryk, paa Gymnastikens Skæphest, og det vil være meget vanskeligt hos dem at faae et saadant Samtykke; andre af de samme Myndigheder erkjende derimod Gymnastikken ved Landskoleerne for at være, hvad den virkelig er, et tomt og forkasteligt Gjøgleværk, og af dem vil det altsaa være meget let at faae den fornødne Indrømmelse; men en saadan Afgjørelse, der skifter ulige imellem vedkommende Parter, kan man ikke finde tilraadelig. Det, hvorpaa det kommer an ved Afgjørelsen af dette Spørgsmaal, er i det Hele noget saa aldeles Stedligt, at det er naturligt, at man ogsaa maa ønske det henlagt til en stedlig Autoritet, og det er en feil Opfattelse, naar man mener, at denne Autoritet ikke har Noget at gjøre med beslægtede Spørgsmaal, thi under den ligger netop den stedlige Bestyrelse af hele Skolevæsenet, altsaa ogsaa af hver enkelt Green deraf. Jeg skal indskrænke mig hertil og endelig for sidste Gang anbefale mit Lovforslag til Thingets Velvilje. Folkelighed uden Videnskabelighed er bleven kaldet Naahed; hvad man vil kalde Folkelighed uden Videnskabelighed, veed jeg ikke, men Saameget veed jeg, at den Naad, der bør regjere her i Salen, det er Folkelighed, hvorved jeg forstaaer det Sindelag, der ene har for Die Folkets Lary, som det veed at bedømme og vurdere, det Sindelag, som med Rebebonhed vil komme Folkets velbegravede Duffer imøde.